

Joels bok och den laodiceiska sjundedagsadventistkyrkan – nummer fyra

Jeff Pippenger

2025-12-07

Nummer fyra

I Jesaja tjugoåtta framställs de ”hånfulla män som härskar” över ”Jerusalem” som ”Efraims drinkare” och som ”högmodets krona”. ”Krona” betecknar ledarskap och ”högmod” betecknar en satanisk karaktär.

De berusade ställs i kontrast till kvarlevan (”återstoden”), som blir Guds ”härlighetens” krona, ty under det sena regnet upprättar Herren sitt ”härlighetens rike”, så som detta förebildades genom att Han upprättade ”nådens rike” vid korset. Nådens rike vid korset är en förebild för härlighetens rike vid söndagslagen. Det sena regnet började den 11 september, då beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen och domen över de levande började.

”Jag såg att allting med intensiv förväntan ser fram emot och riktar sina tankar mot den förestående krisen framför dem. Israels synder måste dessförinnan föras till dom. Varje synd måste bekännas i helgedomen; sedan skall verket gå vidare. Det måste ske nu. Kvarlevan i nödens tid kommer att ropa: Min Gud, min Gud, varför har Du övergivit mig?

”Det sena regnet kommer över dem som är rena — då kommer alla att ta emot det såsom förr.

”När de fyra änglarna släpper taget, kommer Kristus att upprätta sitt rike. Ingen får det sena regnet utom de som gör allt de kan. Kristus skulle hjälpa oss. Alla skulle kunna bli segervinnare genom Guds nåd, genom Jesu blod. Hela himlen är intresserad av verket. Änglar är intresserade.” Spalding and Magan, 3.

Uppenbarelsesbokens fyra vindar framställs också av Jesaja som en hård vind som hade hållits tillbaka under östanvindens dag, liksom Uppenbarelsesbokens fyra stridens vindar hålls tillbaka av de fyra änglarna. De fyra vindarna identifieras av syster White som en ”vredgad häst som söker bryta sig lös” och som för med sig ”död och förstörelse”. De fyra vindarna släpps successivt lösa, med början vid 11 september, sedan kraftigt förstärkta vid söndagslagen, och därefter helt lössläppta när människans provotid avslutas.

Frigiven och återhållen

Den sjunde basunen, som också är det tredje veropet, vilken förkunnar fullbordandet av Guds hemlighet, ljud profetiskt den 11 september, då islam släpptes lös och därefter profetiskt hölls tillbaka av George W. Bush efter 11 september. Islams moder, Hagar, Ismaels mor, är en symbol för återhållande och frigörelse. Hon frigavs av Sara för att avla med Abraham på Saras initiativ, men på grund av avund hölls hon tillbaka av Sara, vilket fick Hagar att fly, tills ängeln hindrade Hagar från att fly vidare och sade åt henne att återvända. Efter Isaks födelse fortsatte striden mellan Hagar och Sara, tills Abraham drev ut slavinnan och därmed lade ännu en återhållande begränsning

på henne.

Islams fyra änglar släpptes lös vid början av den tre hundra nittioettåriga och femton dagar långa profetian i Uppenbarelsboken 9:15, och de bands därefter den 11 augusti 1840.

Och den sjätte ängeln blåste i sin basun, och jag hörde en röst från de fyra hornen på det gyllene altaret som står inför Gud, som sade till den sjätte ängeln, den som hade basunen: Lös de fyra änglar som är bundna vid den stora floden Eufrat. Och de fyra änglarna blev lösta, de som var beredda för en timme och en dag och en månad och ett år, för att döda en tredjedel av människorna. Uppenbarelsboken 9:13–15.

Sedan islam, det tredje veet, hade släppts lös för att angripa vid 11 september, inledde George W. Bush sitt världsomspännande krig mot terrorismen och lade en tygel på islam. Det första omnämnandet av Ismael, islams symbol, anger att Ismaels ättlingar skulle vara emot varje man och att varje man skulle vara emot dem.

Och Herrens ängel sade till henne: Se, du är havande och skall föda en son, och du skall ge honom namnet Ismael, ty Herren har hört ditt lidande. Han skall vara som en vildåsna bland människor; hans hand skall vara mot var och en, och vars och ens hand mot honom; och mitt emot alla sina bröder skall han bo. 1 Moseboken 16:11, 12.

Islam är den makt vid världens slut mot vilken ”var mans hand” skall vara, och Islam skall vara mot var man, alldeles såsom detta fullkomligt uppfylls i dag. Islams särskilda uppgift som en profetisk symbol är att åstadkomma ett världskrig. Detta ämne bekräftas av berättelsen om Elia, Johannes Döparen och framställs som ”hednafolkens vrede” i Uppenbarelsboken.

”’Begynnelsen av den nödens tid’ som här omtalas syftar inte på den tid då plågorna skall börja utgjutas, utan på en kort tid strax innan de utgjuts, medan Kristus är i helgedomen. Vid den tiden, medan frälsningens verk går mot sitt slut, kommer nöd att drabba jorden, och folken skall vredgas, men hållas tillbaka så att de inte hindrar den tredje ängels verk. Vid den tiden skall ’det sena regnet’, eller vederkvickelsen från Herrens ansikte, komma för att ge kraft åt den tredje ängels höga rop och bereda de heliga att bestå under den tid då de sju sista plågorna skall utgjutas.” Early Writings, 85.

Under de ”dagar” då det sena regnet faller upprättar Kristus sitt härlighetsrike, såsom det framställs i Daniels bok.

Och i dessa kungars dagar skall himlens Gud upprätta ett rike, som aldrig i evighet skall förstöras; och riket skall inte överlämnas åt något annat folk, utan det skall krossa och göra slut på alla dessa riken, och självt skall det bestå för evigt. Daniel 2:44.

I de ”dagar” då Kristus upprättar sitt härlighetsrike ställs de som tillhör Kristus, vilka är hans härlighets ”krona”, i kontrast till drinkarna som bär högmodets ”krona”. Habackuks ”syn”, som skulle skrivas ned och göras tydlig på ”tavlor”, illustrerar på ett åskådligt sätt det historiska vittnesbördet om adventismens grundläggande sanningar. I Habackuks vittnesbörd framställs Joels två klasser av antingen ”högmod” eller ”härlighet” som en klass som antingen är — rättfärdiggjord genom tro eller som är — uppblåst i högmod. Den fjärde versen i det andra kapitlet riktar sig till de

två klasserna, och de motsvarar den klassiska framställningen av farisén och publikanen. Publikanen gick hem rättfärdiggjord, och fariséns ”själ” är ”inte rättsinnad”, ty den är ”upplåst”.

Se, hans själ, som är upplåst, är inte rättsinnig i honom; men den rättfärdige skall leva genom sin tro. Habackuk 2:4.

I nästa vers identifierar Habackuk den grupp vars hjärtan är upplyfta i högmod som druckna och knyter därmed samman Jesajas och Habackuks druckna med ”högmod”.

Ja, eftersom han överträder genom vinet, är han en högmodig man, som inte stannar hemma, som vidgar sitt begär såsom dödsriket, och är såsom döden och kan inte mättas, utan samlar till sig alla hednafolk och hopar till sig alla folk. Habackuk 2:5.

Det är värt att minnas att dessa verser i Habackuk inte bara uppfylldes i den milleritiska historien, utan att deras uppfyllelse också var ett återkommande ämne hos både Ellen White och adventismens tidiga pionjärer. De som rättfärdiggjordes genom den tro som representeras i vers fyra av den milleritiska historien var de som uthärdade krisen vid den första besvikelsen, vilken markerade både väntetiden och ankomsten av den andra ängelns budskap som förkunnade Babylons fall. Milleriterna förstod inom denna prövande historia att det tidigare förbundsfolket, som historiskt hade varit protestanter, hade blivit Babylons döttrar. Dessa protestanter var protestanter som representerades av församlingen i Sardes, vilken representerar ett förbundsfolk, ty de hade ett ”namn”, en symbol för både karaktär och förbundsrelation, men de var döda.

Och skriv till ängeln för församlingen i Sardes: Så säger han som har Guds sju andar och de sju stjärnorna: Jag känner dina gärningar; du har namn om dig att du lever, men du är död. Uppenbarelseboken 3:1.

I den provningsprocess år 1844 som började den 19 april och därefter avslutades den 22 oktober—de som inte bestod provningen blev uppfyllda av högmod, och om vi bara ville läsa de verser som följer efter vers fem, blir där det mänskliga högmodets kännetecken exemplifierat genom en illustration av påvlig arrogans och självupphöjelse. Det avslutas i vers tjugo, där det förkunnas att Herren är i sitt heliga tempel; må hela jorden tiga inför honom.

Men Herren är i sitt heliga tempel; må hela jorden tiga inför honom. Habackuk 2:20.

Den andra versen i Habackuk kapitel två identifierar den första besvikelsen den 19 april 1844, och kapitlet avslutas i vers tjugo, vilken tydligt markerar den 22 oktober 1844, då Herren plötsligt kom till sitt tempel.

Fyra ankomster den 22 oktober 1844 (rad på rad)

”Kristi ankomst som vår överstepräst till det allra heligaste för att rena helgedomen, sådan den framställs i Daniel 8:14; Människosönens ankomst till Den Gamle av dagar, såsom den framställs i Daniel 7:13; och Herrens ankomst till sitt tempel, förutsagd av Malaki, är beskrivningar av samma händelse; och denna framställs också genom brudgummens ankomst till bröllopet, sådan den beskrivs av Kristus i liknelsen om de tio jungfrurna i Matteus 25.” The Great Controversy, 426.

Vers tre och fyra identifierar de två klasser som frambringas i den prövningsprocess som beskrivs från vers två till och med vers tjugo, prövningsprocessen från den 19 april 1844 till den 22 oktober 1844. Vers fyra till nitton riktar sig till påvemakten, med undantag för vers fjorton, som behandlar den historia som följer efter ängelns nedstigande i Uppenbarelseboken kapitel arton vid 9/11.

Ty jorden skall uppfyllas av kunskapen om Herrens härlighet, såsom vattnen övertäcker havet. Habackuk 2:14.

I prövningsprocessen under den andre ängelns budskap i milleriternas historia utvecklades två klasser av tillbedjare, vilka därefter blev uppenbara i krisen den 22 oktober 1844. De ogudaktigas karaktär i avsnittet är påvedömetts karaktär, och under den prövningstiden kom de trogna milleriterna att förkunna, i överensstämmelse med den andre ängelns budskap, att den protestantiska kyrkan genom sitt förkastande av milleritbudskapet hade blivit Roms döttrar. Den strid som utspelade sig mellan början den 19 april och avslutningen den 22 oktober är den arena där karaktären framträder antingen som en högmodig drickare av Babylons vin, sådan Belsassar var, eller som någon som, likt Daniel inför Belsassar, blev rättfärdiggjord genom sin tro. Denna strid är den plats där dramat utvecklar sig och väcker världen till de eviga verkligheter som är förbundna med den tredje ängelns budskap. Bakgrunden med den druckne i motsats till den rättfärdiggjorde är insatt i sammanhanget av argumentet om hur världen upplyses om dessa frågor: ”Ty jorden skall vara full av kunskapen om Herrens härlighet, såsom vattnen övertäcka havet.” Denna upplysning började vid 9/11.

Vid slutet av den historia som framställs i Habackuks andra kapitel kom Herren plötsligt till sitt tempel den 22 oktober 1844. Detta gjorde han i uppfyllelse av den profetia som han, såsom Palmoni, framlade i Daniel 8:14.

Palmoni

På den tionde dagen i den sjunde månaden i den bibliska kalendern, vilken år 1844 inföll på den tjugoandra dagen i den tionde månaden, uppfylldes Habackuk 2:20, och det symboliska talet ”220” kan ses i det ”kapitel och den vers” som anger en frälsningshistorisk förändring i Kristi verk i den himmelska helgedomen. Ett profetiskt kännetecken för de etthundrafyrtiofyra tusen är att de är dem som följer Lammet varthelst det går. Att följa Kristus innebär att följa honom i hans Ord.

I sitt Ord representerar talet ”220” symboliskt föreningen av gudomlighet och mänsklighet, och just det verk Kristus började på detta datum var verket att förena sin gudomlighet med mänsklighet. År 1844, på den tjugoandra dagen i den tionde månaden, eller symboliskt tjugotvå gånger tio lika med ”220” ($22 \times 10 = 220$), eller man skulle kunna säga, på själva det datum som symboliskt motsvarar ”220”, uppfylldes Habackuk ”2:20”, då Kristus gick från det heliga till det allra heligaste för att påbörja den undersökande domen.

Palmoni, det underbara talet, står inom den ”fråga och det svar” som är adventismens centrala pelare, och de flesta adventister är helt omedvetna om denna sanning.

”Det bibelord som framför alla andra hade varit både grunden och den centrala pelaren i adventstron var förklaringen: ’Ända till två tusen tre hundra dagar; sedan skall helgedomen

renas.' [Daniel 8:14.]" The Great Controversy, 409.

Daniel kapitel åtta, verserna tretton och fjorton, återger i vers tretton en fråga som följs av ett svar i vers fjorton. Det hebreiska ordet Palmoni översätts i vers tretton med "denne helige", och detta särskilda namn på Kristus betyder den Underbare Talräknaren eller Hemligheternas Talräknare.

När Ellen White anger att vers fjorton är adventismens centrala pelare och grundval, lägger hon den gudomliga betoningen på frågan och svaret i dessa två verser, vilket kräver att Kristus såsom den underbare Talräknaren måste vara den främsta referenspunkten. Syster White betonade upprepade gånger vikten av att betrakta Kristus som den centrala sanningen i varje skriftställe, och i verserna tretton och fjorton framträder Kristus direkt—"en viss helig,"—som är Palmoni.

När adventismen förkastade de "sju tiderna" i Tredje Moseboken tjugosex år 1863, slöt de sina ögon för Palmoni, ty den profetiska strukturen i frågan och svaret bygger på förhållandet mellan Mose "sju tider" och Daniels "tvåusen trehundra dagar". Mose "sju tider", eller tvåusen femhundra tjugio år, och Daniels "tvåusen trehundra aftnar och morgnar", eller tvåusen trehundra år, står i ett profetiskt förhållande till varandra som fastställs genom tiden, vilken representeras av tal, och den Underbare Talräknaren står mitt i centrum av frågan och svaret, vilka utgör adventismens centrala pelare. De som kan ha läst Josefus' skrifter må erinra sig hans logiska argument som identifierar två särskilda ting skapade av Gud. Det ena var det hebreiska språket och det andra den mätbara tiden, vilken i sin tur förutsätter matematik.

Den trettonde versen ställer frågan: "Hur länge?" Versen frågar inte "när", den frågar "hur länge?" Huruvida frågan gäller varaktighet (hur länge?) eller om frågan gäller en tidpunkt (när?) är avgörande för att den ska förstås rätt. Svaret på frågan i vers fjorton identifierar antingen en tidpunkt eller en tidsperiod, och möjligen båda, men vilket svaret än må vara måste det sättas in i sammanhanget av frågan i vers tretton. För att rätt dela ordet, eller med andra ord rätt förstå svaret i vers fjorton, krävs en korrekt förståelse av frågans sammanhang. Är det "när" eller "då"?

Efraims drinkare lär på ett dunkelt sätt att vers fjorton anger en tidpunkt, vilken de identifierar som den 22 oktober 1844, och när de gör det hänvisar de mycket väl till det avsnitt vi just citerade ur The Great Controversy, men Guds ord förändras aldrig och sviker aldrig. Frågan "hur länge" anger en varaktighet, inte en tidpunkt. Den 22 oktober 1844 inledde perioden för den undersökande domen, och de sanningar som är förbundna med detta verk utgör det eviga evangeliet och är långt viktigare än enbart det datum då det började.

Den hebreiska grammatiken är tydlig, och samma innebörd översattes i King James Version. Inte nog med att grammatiken tydligt placerar frågan i varaktighetens sammanhang, utan frågan "hur länge" är också en symbol i den bibliska profetian. Det kan påvisas utifrån flera vittnen att frågan "hur länge" såsom symbol representerar historien från 11 september fram till söndagslagen. Vi ska först betrakta symbolen "hur länge" innan vi återvänder till Palmoni och Joel.

Hur länge? Jesaja sex I det år då kung Ussia dog, såg jag också Herren sitta på en hög och upphöjd tron, och släpet på hans mantel uppfyllde templet. Ovanför honom stod serafer; var och en hade sex vingar: med

två övertäckte han sitt ansikte, med två övertäckte han sina fötter, och med två flög han. Och den ene ropade till den andre och sade: "Helig, helig, helig är HERREN Sebaot; hela jorden är full av hans härlighet." Och dörrposternas grundvalar skakade av rösten från den som ropade, och huset fylldes av rök. Då sade jag: "Ve mig! Ty jag är förlorad; ty jag är en man med orena läppar, och jag bor mitt ibland ett folk med orena läppar; ty mina ögon har sett Konungen, HERREN Sebaot." Då flög en av seraferna till mig, och i hans hand hade han ett glödande kol, som han hade tagit med tång från altaret; och han rörde vid min mun med det och sade: "Se, detta har rört vid dina läppar; din missgärning är borttagen och din synd försonad." Och jag hörde Herrens röst säga: "Vem skall jag sända, och vem vill gå för oss?" Då sade jag: "Här är jag; sänd mig." Och han sade: "Gå och säg till detta folk: 'Hör om och om igen, men förstå inte; se om och om igen, men inse inte.' Förhärda detta folks hjärta, och gör deras öron tunga, och tillslut deras ögon, så att de inte ser med sina ögon, och inte hör med sina öron, och inte förstår med sitt hjärta, och omvänder sig och blir helade." Då sade jag: "Hur länge, Herre?" Och han svarade: "Tills städerna ligger öde utan invånare, och husen utan människor, och landet är fullständigt ödelagt, och HERREN har fört människorna långt bort, och övergivenheten är stor mitt i landet. Men om ännu en tiondel blir kvar i det, skall också den åter bli uppäten. Som en terebint eller en ek, vars stubbe står kvar när de fälls, så skall den heliga säden vara dess stubbe."

I Jesaja kapitel sex, vers tre, förklarar änglarna att hela jorden är full av Guds härlighet.

Och den ene ropade till den andre och sade: Helig, helig, helig är HERREN Sebaot; hela jorden är full av hans härlighet. Jesaja 6:3.

Syster White sammanbinder ängeln nedstigande i Uppenbarelseboken arton med änglarna i vers tre.

"När de [änglarna] skådar framtiden, då hela jorden skall vara uppfylld av Hans härlighet, ljuder den triumferande lovsången i ekon från den ene till den andre i melodisk sång: 'Helig, helig, helig, är Herren Sebaot.'" Review and Herald, December 22, 1896.

Jesaja befinner sig vid 9/11, och han frågar "hur länge" han måste frambära budskapet om 9/11 till ett laodiceiskt folk som inte vill se eller höra. Han får höra att han måste hålla ut till dess att städerna bryts ner, och städernas ödeläggelse, som börjar vid söndagslagen när nationellt avfall följs av nationell undergång.

Då sade jag: Herre, hur länge? Och han svarade: Till dess att städerna bliva öde och utan invånare, och husen utan människor, och landet blir fullkomligt förött, och Herren har fört människorna långt bort, och förödelsen är stor mitt i landet. Men ännu skall där finnas en

tiondel kvar, och den skall vända tillbaka och bli ödellagd; likt en terebint och likt en ek, vilkas stam blir kvar, när de fälla sina löv: så skall den heliga säden vara dess stam. Jesaja 6:11–13.

Vid 9/11, när jorden upplystes av Guds härlighet, smörjs Jesaja till att frambära budskapet om det sena regnet, och han frågar: ”Hur länge” behöver han frambära budskapet om 9/11 för människor vilkas hjärtan är förstockade? Svaret är: ”Till” söndagslagen, då det skall bli ”en stor övergivenhet mitt i landet.” Den ”stora övergivenheten” åstadkoms av laodiceisk adventism, vilken Jesaja i kapitel tjugotvå framställer som Sebna.

Se, Herren skall föra dig bort i en mäktig fångenskap och sannerligen hölja dig. Han skall sannerligen med våld rulla och kasta dig som en boll in i ett vidsträckt land; där skall du dö, och där skall dina härlighets vagnar bli en skam för din herres hus. Och jag skall driva dig bort från din plats, och från din ställning skall han störta dig ned. Jesaja 22:17–19.

Laodiceisk adventism överger sanningen vid söndagslagen och blir där ”omkullkastad”, såsom framställt i Daniel 11:41.

Han skall också tränga in i det härliga landet, och många länder skall omstörtas; men dessa skall undkomma ur hans hand: Edom och Moab och de främsta av Ammons barn. Daniel 11:41.

När Jesaja frågar ”hur länge”, får han besked att framföra budskapet till adventismen ända fram till söndagslagen, då de ”många” i Daniel elva vers fyrtioett skall bli ”omstörtade”, när de överger sabbaten och Gud. De skall då utspys ur Herrens mun, såsom framställs i Uppenbarelseboken, där Bibelns alla böcker möts och slutar, och där Jesaja tjugotvå Shebna blir ”våldsamt” bortkastad ”som en boll till ett vidsträckt land”, då de blir ”bortförda” ”långt borta”.

Under den tidsperioden ”vänder åter” kvarlevan, framställd såsom en ”tiondel” (vilket är ett tionde); vilka i stycket jämförs med träd som har ”substans” kvar när löven faller av. ”Löv” representerar bekännelse i den profetiska symboliken. När adventismen kommer till söndagslagen och antar veckans första dag i stället för Guds sabbat, kommer den att kasta av sina ”bekännelsens” löv och inte längre göra anspråk på att upprätthålla Guds sjundedagssabbat.

”Fikonträdet förbannelse var en gestaltad liknelse. Detta ofruktbare träd, som skröt med sitt pråliga lövverk mitt inför Kristi ansikte, var en symbol för den judiska nationen. Frälsaren önskade göra klart för sina lärjungar orsaken till och vissheten om Israels undergång. För detta ändamål utrustade Han trädet med moraliska egenskaper och gjorde det till uttolkare av den gudomliga sanningen. Judarna framträdde tydligt skilda från alla andra nationer och bekände trohet mot Gud. De hade blivit särskilt gynnade av Honom, och de gjorde anspråk på rättfärdighet över varje annat folk. Men de var fördärvade av kärleken till världen och vinningslystnaden. De skröt över sin kunskap, men de var okunniga om Guds krav och fulla av hyckleri. Liksom det ofruktbare trädet sträckte de sina skrytsamma grenar högt i vädret, yppiga till det yttre och vackra för ögat, men de bar ”ingenting annat än löv”. Den judiska religionen, med sitt magnifika tempel, sina heliga altaren, sina mitrklädda präster och sina imponerande ceremonier, var verkligen skön till det yttre, men ödmjukhet, kärlek och välvilja saknades.”

”Alla träden i fikonlunden saknade frukt; men de bladlösa träden väckte ingen förväntan och orsakade ingen besvikelse. Genom dessa träd framställdes hedningarna. De var lika fattiga på gudsfruktan som judarna; men de hade inte bekänt sig tjäna Gud. De gjorde inga skrytsamma anspråk på godhet. De var blinda för Guds verk och vägar. För dem hade fikonens tid ännu inte kommit. De väntade fortfarande på en dag som skulle bringa dem ljus och hopp. Judarna, som hade mottagit större välsignelser från Gud, hölls ansvariga för sitt missbruk av dessa gåvor. De privilegier som de berömde sig av ökade endast deras skuld.” Messias. 582, 583.

Vid söndagslagen upphör Laodiceiskt adventisms bekännelse att vara Guds förbundsfolk, när de tar emot dödsförbundets märke och förkastar livsförbundets sigill. De kastar då av sig sina löv av bekännelse, och det som förs fram i dagen är en kvarleva representerad av Jesaja, som vid 9/11 ”återvände” till de gamla stigarna, därefter ödmjukades ned i stoftet när de (Jesaja) insåg hans fördärvade erfarenhet, och sedan renades med ett glödande kol från altaret. Syster White upplyser oss om att kolet från altaret representerar rening, men rening är helt enkelt det som åstadkoms genom att kolet rör vid Jesajas läppar.

”Det levande kolet är en symbol för rening. Om det vidrör läpparna, skall inget orent ord komma från dem. Det levande kolet symboliserar också kraften i Herrens tjänares ansträngningar.” Review and Herald, 16 oktober 1888.

De ”kol” från altaret som kastas ned på jorden i de sista dagarna är de kol som kastas ned på jorden när det sjunde och sista inseglet öppnas i de fem första verserna i Uppenbarelseboken kapitel åtta. Jesaja, och därför de ett hundra fyrtiofyra tusen, renas genom att kolet vidrör deras läppar, men ”kolet” är ett budskap. Det vidrör deras läppar när de tar boken ur ängelns hand och äter den.

Helga dem genom din sanning; ditt ord är sanning. Johannes 17:17.

De som ”återvänder” och blir kvarlevan (återstoden) framställs som ekarna och terebinterna, och liksom Kristus hade ”gett trädet moraliska egenskaper och gjort det till uttolkare av den gudomliga sanningen”, har Jesajas träd den ”moraliska egenskapen” inom sig, såsom den representeras av ”substansen”. Substansen förblir hos träden, även när de som endast var bekännelsens löv kastas bort. Den ”heliga säden” är ”substansen”, och Kristus är profetians ”heliga säd”. Dessa träd, som framställs som kvarlevan och genom Jesaja själv i kapitel sex, representerar människor och därmed mänskligheten, och den heliga säden representerar gudomligheten. Således identifierar Jesaja sex adventismens rening från 9/11 till söndagslagen, och de detaljer som Jesaja bidrar med till den profetiska historien representeras alla av hans fråga: ”hur länge?” För Jesaja var svaret på ”hur länge?” från 9/11 till söndagslagen.

Hur länge? 1840–1844

Den 11 augusti 1840 var en förebild till 11 september, och genom den profetiska historien från den 11 augusti 1840 till den 22 oktober 1844 utspelade sig striden på berget Karmel mellan Elia och Isebels profeter. Till slut visade det sig att Baals profeter var falska profeter och de avrättades av Elia, men redan vid konfrontationens början ställde Elia frågan: ”Hur länge” vill ni halta på båda sidor?

Och Elia trädde fram inför allt folket och sade: Hur länge skall ni halta mellan två meningar? Om Herren är Gud, så följ honom; men om Baal, så följ honom. Och folket svarade honom inte ett ord. Då sade Elia till folket: Jag, jag allena, är kvar som Herrens profet; men Baals profeter är fyrahundra-femtio man. 1 Kung. 18:21, 22.

Elia befinner sig vid den 11 augusti 1840 och frågar den generationen om Milleritbudskapet är sant eller om det är falskt. Det är ännu ett budskap till Laodicea, liksom Jesaja 6.

”Tusentals leddes till att omfatta den sanning som predikades av William Miller, och Guds tjänare uppväcktes i Elias ande och kraft för att förkunna budskapet. Liksom Johannes, Jesu förelöpare, kände de som predikade detta allvarliga budskap sig manade att sätta yxan till trädets rot och uppmana människor att bära sådan frukt som hör omvändelsen till. Deras vittnesbörd var ägnat att väcka och mäktigt påverka församlingarna samt uppenbara deras verkliga karaktär. Och när den allvarliga varningen att fly undan den kommande vreden ljöd, tog många som var förenade med församlingarna emot det helande budskapet; de såg sina avfall, och med bittra ångertårar och djup själsångest ödmjukade de sig inför Gud. Och när Guds Ande vilade över dem, hjälpte de till att låta ropet ljuda: 'Frukta Gud och ge honom ära, ty stunden för hans dom har kommit.'” Early Writings, 233.

I den prövande historien från 1840 till 1844 blev de protestanter som förkastade Elias budskap Roms döttrar och överlämnade protestantismens mantel åt milleritisk adventism. Med Jesaja och Elia har vi två vittnen som betygar det faktum att frågan ”hur länge” är en symbol för den historia som börjar vid 11 september och slutar vid söndagslagen. I den milleritiska historien motsvarar den 11 augusti 1840 den 11 september, och den 22 oktober 1844 motsvarar söndagslagen. När eld föll ner från himlen och förtärde Elias offer, blev de tolv stenarna alla upplysta tillsammans med offret och utmärkte därmed de etthundrafyrtiofyra tusen såsom ett baner framställt som upplysta stenar. De falska profeterna dödades därefter av Elia, på samma sätt som Förenta staterna, den falske profeten, dödas såsom det sjätte riket vid söndagslagen.

Jesaja sex betonar en prövnings-, rensnings- och reningsprocess bland Guds folk från 11/9 fram till söndagslagen. Elia bemöter den laodiceiska hållningen hos Guds folk, men framlägger också bevisning för skillnaden mellan en sann och en falsk profet och därmed mellan ett sant och ett falskt budskap. Således fördes ett profetiskt prov över protestanterna under Sardes-perioden, med början den 11 augusti 1840 och avslutning den 22 oktober 1844, och liksom elden på berget Karmel frambringade en uppdelning i två klasser, blev två klasser uppenbarade år 1844. Den ena klassen i prövningsprocessen var det folk som snart skulle bli det ”förra” förbundsfolket, och den andra klassen var milleritisk adventism, med vilken Gud skulle ingå förbund den 22 oktober 1844. Prövningens och uppdelningens period är vingårdens berättelse, eftersom milleritisk adventism visades vara den sanne profeten vid samma tidpunkt som den sardiska protestantismen började uppfylla sin roll som avfallen protestantism. Liksom Baals profeter avslöjades som falska, så avslöjades även det förra förbundsfolket och identifierades därefter av milleriterna som en dotter till Rom. Berättelsen om berget Karmel, liksom uppfyllelsen av den historien på milleriternas tid, utgör ett andra vittne till Jesaja sex om att frågan ”hur länge” är en symbol för tidsperioden från 11/9 fram till söndagslagen.

”Herre, Abrahams, Isaks och Israels Gud”, bönfaller profeten, ”låt det i dag bli känt att du är Gud i Israel och att jag är din tjänare och att jag har gjort allt detta på ditt ord. Svara mig, Herre, svara mig, så att detta folk må veta att du är Herren Gud och att du har vänt deras hjärta tillbaka igen.”

En tystnad, betungande i sin högtidlighet, vilar över alla. Baals präster darrar av skräck. Medvetna om sin skuld väntar de sig ett snabbt straff.

”Knappt har Elias bön avslutats förrän eldslågor, likt lysande blixtrar, far ned från himlen över det uppresta altaret och förtär offret, slickar upp vattnet i diket och förtär till och med altarets stenar. Lågornas glans upplyser berget och bländar folkmassans ögon. I dalarna nedanför, där många i ängslig, spänd väntan iakttar rörelserna hos dem som är där uppe, syns eldens nedfall tydligt, och alla häpnar vid åsynen. Det liknar eldstoden som vid Röda havet skilde Israels barn från den egyptiska härskarans.”

”Folket på berget faller ned i vördnad inför den osynlige Guden. De vågar inte längre se på den eld som sänts från himlen. De fruktar att de själva skall bli förtärda; och, överbevisade om sin plikt att erkänna Elias Gud som sina fäders Gud, honom de är skyldiga trohet, ropar de tillsammans som med en enda röst: ’Herren, han är Gud; Herren, han är Gud.’ Med häpnadsväckande tydlighet ljuder ropet över berget och ekar på slätten nedanför. Till sist väcks Israel upp, befriat från villfarelse och ångerfullt. Till sist ser folket hur djupt de har vanärat Gud. Baalsdyrkans karaktär, i kontrast till den förnuftiga gudstjänst som den sanne Guden kräver, står fullt uppenbarad. Folket erkänner Guds rättvisa och barmhärtighet i att han har hållit daggen och regnet tillbaka till dess att de har förts till att bekänna hans namn. De är nu redo att medge att Elias Gud står över varje avgud.” Prophets and Kings, 153.

Hur länge? Mose

Första gången den symboliska frågan ”hur länge” väcks i det profetiska Ordet är i den åttonde plågan över egyptierna på Moses tid. Den åttonde plågan är ”gräshoppor” (en symbol för islam), som förs in av en ”östvind” (en symbol för islam).

Och Mose och Aron gick in till Farao och sade till honom: Så säger HERREN, hebreernas Gud: Hur länge skall du vägra att ödmjuka dig inför mig? Släpp mitt folk, så att de kan tjäna mig. Men om du vägrar att släppa mitt folk, se, i morgon skall jag låta gräshoppor komma in över ditt land. Och de skall täcka jordens yta, så att man inte kan se marken; och de skall äta upp återstoden av det som räddades undan haglet, det som finns kvar åt er, och de skall äta vartenda träd som växer för er på marken. Och de skall fylla dina hus och alla dina tjänares hus och alla egyptiernas hus, sådant som varken dina fäder eller dina fäders fäder har sett från den dag de kom till jorden ända till denna dag. Och han vände sig om och gick ut från Farao.

Och faraos tjänare sade till honom: Hur länge skall denne man vara oss till en snara? Låt männen gå, så att de får tjäna Herren, sin Gud. Inser du ännu inte att Egypten är fördärvat?

Och Mose och Aron fördes åter till farao, och han sade till dem: Gå, tjäna Herren er Gud. Men vilka är det som skall gå?

Och Mose sade: Vi skall gå med våra unga och våra gamla, med våra söner och våra döttrar; med vår småboskap och vår nötboskap skall vi gå, ty vi måste hålla högtid åt Herren.

Och han sade till dem: Må Herren vara med er, när jag låter er och era små barn fara! Se till, ty ont har ni i sinnet. Så skall det inte ske. Gå nu, ni män, och tjäna Herren, ty det var ju detta ni begärde. Och de drevs ut från faraos ansikte.

Och Herren sade till Mose: Räck ut din hand över Egyptens land, så att gräshopporna må komma över Egyptens land och äta upp alla örter i landet, allt som haglet har lämnat kvar. Och Mose räckte ut sin stav över Egyptens land, och Herren lät en östanvind komma över landet hela den dagen och hela den natten; och när det blev morgon, förde östanvinden gräshopporna med sig. Och gräshopporna kom upp över hela Egyptens land och slog sig ned inom alla Egyptens gränser; de voro ytterst talrika. Varken före dem hade det funnits sådana gräshoppor som de, eller efter dem skall det finnas sådana. Ty de täckte hela jordens yta, så att landet förmörkades; och de åto upp alla örter i landet och all frukt på träden som haglet hade lämnat kvar. Och det blev inte något grönt kvar på träden eller bland markens örter i hela Egyptens land.

Då lät Farao i hast kalla på Mose och Aron, och han sade: Jag har syndat mot Herren, er Gud, och mot er. Förlåt därför, jag ber dig, min synd endast denna gång, och vädja till Herren, er Gud, att han må ta bort från mig endast denna död. Och han gick ut från Farao och vädjade till Herren. Och Herren lät en mycket stark västanvind blåsa, vilken förde bort gräshopporna och drev dem ut i Röda havet; inte en enda gräshoppa blev kvar inom hela Egyptens område. 2 Moseboken 10:3–19.

Först frågar ”Herren, hebreernas Gud”: ”Hur länge skall du vägra att ödmjuka dig inför mig?” och därefter frågar Faraos tjänare Farao på nytt: ”Hur länge skall denne man vara en snara för oss?” Frågan ställs under den åttonde plågan, vilken överensstämmer med 9/11 av flera skäl. Den tionde plågan är dödandet av de förstfödda, vilket överensstämmer med korset och följs av besvikelsen vid Röda havet, vilken inspirationen jämför med lärjungarnas besvikelse vid korset, vilken överensstämmer med milleriterrörelsens stora besvikelse år 1844. Dessa tre vittnen överensstämmer alla med söndagslagen. Den tionde plågan är söndagslagen, och två plågor tidigare förde den åttonde plågan ”gräshopporna” med en ”östanvind”. ”Gräshopporna” fyllde hela jorden, alldeles såsom islam i dag skakar hela världen då det har spritt sitt mörker genom påtvingad invandring. ”Ökengräshoppans” latinska namn är ”locusta migratoria”, vilket representerar islams spridning genom invandring, som i naturvärlden förebildas som migration.

Den nionde plågan var ett mörker som kunde kännas.

Och Herren sade till Mose: Räck ut din hand mot himlen, så att mörker kommer över Egyptens land, ja, ett mörker som kan kännas. Och Mose räckte ut sin hand mot himlen; och ett tjockt mörker kom över hela Egyptens land i tre dagar. De såg inte varandra, och ingen steg upp från sin plats på tre dagar. Men alla Israels barn hade ljus i sina boningar. 2 Moseboken 10:21–23.

I symboliken kring ”hur länge” sådan den framställs genom Karmels berg och Elia uppenbaras en åtskillnad när elden faller ned från himlen. Elias Gud gjorde det som Baal inte kan göra. I den

milleritiska historien gjordes åtskillnad mellan fallen sardisk protestantism och milleritisk adventism. Med Mose var åtskillnaden mörker eller ljus. Det fanns ljus i de hebreiska hemmen. Jesaja upplyser oss vidare om att de som inte har något ljus på Moses linje, vilka också är dem som förgörs av Elia, och dem som förlorar protestantismens mantel under den milleritiska tidsperioden, är ett "folk" som "hör" "väl, men förstår inte; och ser" "väl, men förnimmer inte." Därefter uttalas en förkunnelse över detta folk som lyder: "Förhärda detta folks hjärta, och tillslut deras öron, och förblinda deras ögon; så att de inte ser med sina ögon och hör med sina öron och förstår med sitt hjärta och omvänder sig och blir helade."

Villig att utföra arbetet, men överväldigad av uppdraget att predika för dem som inte vill lyssna, sade Jesaja då: "Herre, hur länge?"

De tre sista av Egyptens tio plågor utgör ett vittnesbörd om de tre stegen från 9/11 fram till söndagslagen. Den 11 augusti 1840 gavs kraft åt den första ängeln budskap, och den 19 april 1844 anlände den andra ängeln och fick kraft vid lägermötet i Exeter den 12–17 augusti, och den tredje ängeln anlände den 22 oktober 1844. Den tredje ängeln sammanfaller med söndagslagen och identifierar därför en process i tre steg, ty man kan inte ha en tredje utan en första och en andra.

"Det första och det andra budskapet gavs 1843 och 1844, och vi står nu under förkunnelsen av det tredje; men alla tre budskapen skall fortfarande förkunnas. Det är nu lika väsentligt som någonsin tidigare att de upprepas för dem som söker sanningen. Med penna och röst skall vi låta förkunnelsen ljuda, i det att vi visar deras ordning och tillämpningen av de profetior som för oss fram till den tredje ängeln budskap. Det kan inte finnas något tredje utan det första och det andra. Dessa budskap skall vi ge åt världen i publikationer, i föredrag, och visa i den profetiska historiens linje de ting som har varit och de ting som skall komma." Selected Messages, bok 2, 104, 105.

Egyptens tionde plåga har genom inspirationen satts i samband med korset och den efterföljande besvikelse som var förknippad med det. Den tionde plågan är därför det tredje budskapet, vilket av profetisk nödvändighet måste föregås av ett första och ett andra budskap. Vid 9/11 frågade Herren Farao: "hur länge", och omedelbart därefter frågade också Faraos tjänare: "hur länge". Efter att Mose hade framfört Guds fråga "hur länge" till Farao, och strax innan tjänarna upprepar Moses fråga för Farao, markerar Mose en vändpunkt: "han vände sig om och gick ut från Farao." 2 Moseboken 10:6.

11 september var en profetisk vändpunkt, förebildad när Mose lät gräshoppsplågan komma med östanvinden.

"Det finns perioder som utgör vändpunkter i nationernas och kyrkans historia. I Guds försyn ges, när dessa olika kriser inträffar, det ljus som är avsett för den tiden." Bible Echo, 26 augusti 1895.

Nästa plåga frambringade mörker eller ljus beroende på vilken klass man tillhörde. 11 september var en "vändpunkt i nationernas och församlingens historia". Vid den tidpunkten kallades Guds folk att återvända och vandra på de gamla stigarna, men de vägrade att vandra på dem och lyssnade inte till basunens ljud. En åtskillnad mellan mörker och ljus fullbordades efter Elia, och Mose

frågade: ”hur länge?” Hon säger vidare i avsnittet:

”Det finns tidsperioder som utgör vändpunkter i nationernas och församlingens historia. I Guds försyn, när dessa olika kriser inträffar, ges ljuset för den tiden. Om det tas emot, följer andligt framåtskridande; om det förkastas, följer andlig tillbakagång och skeppsbrott.” Bible Echo, 26 augusti 1895.

Vi kommer att fortsätta ämnet ”hur länge” i nästa artikel.

”I maj 1842 sammankallades en generalkonferens i Boston, Massachusetts. Vid öppnandet av detta möte framlade bröderna Charles Fitch och Apollos Hale från Haverhill de bildliga profetiorna hos Daniel och Johannes, vilka de hade målat på tyg, med de profetiska talen utmärkta och med angivande av deras uppfyllelse. När broder Fitch förklarade utifrån sitt diagram inför konferensen, sade han att han, under det att han rannsade dessa profetior, hade tänkt att om han kunde få fram något av det slag som här framlades, skulle det förenkla ämnet och göra det lättare för honom att framställa det för en åhörarskara. Här var mera ljus på vår stig. Dessa bröder hade gjort det som Herren hade visat Habackuk i hans syn 2 468 år tidigare, då han sade: ’Skriv upp synen och gör den tydlig på tavlor, så att den som läser den må skynda åstad. Ty synen gäller ännu för en bestämd tid.’ Habackuk 2:2.”

”Efter en viss överläggning i ämnet beslutades det enhälligt att låta litografera trehundra likadana som denna, vilket snart blev verkställt. De kallades ’43-diagrammen’. Detta var en mycket viktig konferens.” Joseph Bates självbiografi, 263.

”Jag har sett att 1843 års tavla var ledd av Herrens hand och att den inte borde ändras; att siffrorna var sådana som Han ville ha dem; att Hans hand vilade över och dolde ett misstag i några av siffrorna, så att ingen kunde se det, förrän Hans hand togs bort.” Early Writings, 74.

”Det var de förenade vittnesbörden från lärare och tidskrifter inom den andra adventen, när de stod på ’den ursprungliga tron’, att utgivningen av kartan var en uppfyllelse av Habackuk 2:2, 3. Om kartan var ett föremål för profetia (och de som förnekar detta överger den ursprungliga tron), så följer därav att 457 f.Kr. var det år från vilket de 2300 dagarna skulle dateras. Det var nödvändigt att 1843 skulle vara den första offentligtgjorda tiden, för att ’synen’ skulle ’dröja’, eller att det skulle finnas en dröjsmålstid, under vilken skaran av jungfrur skulle slumra och sova beträffande det stora ämnet om tiden, just innan de skulle väckas av Midnattsropet.” Second Advent Review and Sabbath Herald, Volume I, Number 2, James White.